

Arrest

nr. 146 564 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 september 2006 vraagt de verzoekende partij de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 23 oktober 2006 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 27 november 2006 beslist de commissaris-generaal dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 17 april 2007 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 23 mei 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Bij arrest nr. 1081 van 30 juli 2007 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de commissaris-generaal van 17 april 2007 tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 29 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Dit bevel wordt op 7 november 2007 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 10 april 2008 beslist de gemachtigde van de minister tot de onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 6 juni 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Bij arrest nr. 15 008 van 18 augustus 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing van 10 april 2008 van de gemachtigde van de minister waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 2 maart 2009 beslist de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot de onontvankelijkheid van de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Er wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij uitgereikt. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 28 juni 2009 met nummer 28 658 worden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 28 april 2009 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 23 juni 2009 beslist de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot de onontvankelijkheid van de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Er wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde aan de verzoekende partij uitgereikt.

Op 28 augustus 2009 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 3 februari 2010 wordt de verzoekende partij gemachtigd tot tijdelijk verblijf van één jaar.

Op 2 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in. Voormelde beslissing werd echter ingetrokken.

Op 28 juli 2011 wordt het verblijf van de verzoekende partij verlengd tot 5 juli 2012.

Op 10 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 13 §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde H., A. U. [...] geboren te Wah Cantt op 02.03.1980, onderdaan van Pakistan, verblijvende te [...] gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9BIS en 13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15.09.2006.

Overwegende dat betrokkene deze machtiging verkreeg op basis van een geldige arbeidskaart B (VGB313338) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 7 oktober 2009 (B.S. 14 oktober 2009) en, ingevolge onze instructie dd. 28.07.2011, in het bezit werd gesteld van een A-kaart geldig tot 05.08.2012.

Overwegende dat, als voorwaarden voor de verlenging van deze A-kaart, het volgende werd gesteld: "een geldige arbeidskaart B + recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst, loonfiches,...) + recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat (of OCMW) + geldig nationaal paspoort".

Overwegende dat uit nazicht van de personeelsdatabank Dimona op 19.06.2012 blijkt dat betrokkene sinds 29.02.2012 niet langer wordt tewerkgesteld door de werkgever voor wie hij de voornoemde arbeidskaart B bekam, met name CH & SH BVBA te Sint-Truiden. Betrokkene kan dan ook geen recente bewijzen van effectieve tewerkstelling leveren.

Overwegende bovendien dat betrokkene niet langer in het bezit is van een geldige arbeidskaart B. Vermits de arbeidskaart B beperkt is tot de werkgever die erop vermeld is, in dit geval CH & SH BVBA, verliest ze haar geldigheid op het moment dat de tewerkstelling bij deze werkgever beëindigd wordt. Een verlenging van de arbeidskaart B werd tevens geweigerd door het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie op 05.06.2012. Betrokkene beschikt evenmin over een arbeidskaart B voor een andere werkgever.

Om deze redenen voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden gesteld aan zijn tijdelijk verblijf.

Overwegende dat volgens art. 13§3, tweede lid van de wet de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven "indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden".

In uitvoering van artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan hem (haar) bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slowakije, Slovenië, Spanje, Tsjechische Republiek, Zweden en Zwitserland binnen dertig dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsverplichting (“Wet 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”) en van de “wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet.)”

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de bestreden beslissing motiveerde door te stellen dat uit nazicht van de personeelsdatabank Dimona bleek dat betrokkene sinds 29.02.2012 niet langer wordt tewerkgesteld door de werkgever voor wie hij zijn arbeidskaart B bekam en dat betrokkene geen recente bewijzen van effectieve tewerkstelling kon leveren: betrokkene verkreeg een machtiging tot verblijf in het Rijk op basis van een geldige arbeidskaart B (VG313338) en als voorwaarden voor de verlenging van verblijfskaart dienden bewijzen voorgelegd te worden: nl

"een geldige arbeidskaart B + recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst, loonfiches, ...) + recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat (of OCMW) + geldig nationaal paspoort";

Terwijl de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt:

voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen;

Terwijl de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze;

Terwijl het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing en dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief bevat op grond waarvan deze werd genomen;

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624);

Terwijl verwerende partij evenwel niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens;

Terwijl het determinerend motief voor de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, het feit is dat verzoekende partij geen geldige arbeidskaart en geen bewijs van effectieve tewerkstelling kon voorleggen;

Terwijl aan verzoekende partij op 6 juni 2011 een arbeidskaart werd afgeleverd met arbeidsvergunning voor werkgever BVBA CH&SH;

Terwijl op 7 maart 2012 deze arbeidskaart en arbeidsvergunning werden ingetrokken;

Terwijl deze beslissing van 7 maart 2012 in het kader van een beroepsprocedure werd vernietigd;

Terwijl op 15 mei 2012 een nieuwe aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart met arbeidsvergunning voor werkgever BVBA CH&SH op basis van een nieuw contract en met inachtneming van de eerder opgeworpen weigeringsgronden werd geformuleerd;

Terwijl op 5 juni 2012 de toekenning van een arbeidsvergunning voor werkgever BVBA CH&SH werd geweigerd: uit de loonstaten zou blijken dat aan de tewerkstelling géén inkomsten verbonden zijn die de werknemer in staat stellen in zijn behoeften of die van zijn gezin te voorzien, dat de werkgever heeft nagelaten de loonstaten driemaandelijks aan de administratie over te maken en dat uit controle van Inspectie Werk en Sociale Economie blijkt dat de betrokken werknemer, zijnde verzoekende partij, 50% van de aandelen bezit;

Terwijl tegen deze weigeringsbeslissing (referentie YS/1.222.880/01) beroep werd ingesteld bij het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie omdat ze op verkeerde motieven steunt;

Terwijl deze procedure nog steeds hangende is;

Terwijl bijgevolg niet gesteld kan worden dat verzoekende partij niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld voor zijn tijdelijk verblijf;

Terwijl verzoekende partij dus nog steeds voldoet aan de criteria zoals omschreven in artikel 13 § 3 van de Vreemdelingenwet;

Terwijl verzoekende partij aantoont dat verwerende partij de bestreden beslissing genomen heeft op basis van incorrecte feiten of op kennelijk onredelijke wijze;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen (motiveringsbeginsel) en een Schending van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) in zich draagt;"

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Aangezien verzoeker in zijn enig middel de vermeende schending opwerpt van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991, betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,

- artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verwerende partij laat gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu

bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan hem bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat de verwerende partij nog het volgende gelden.

De enige kritiek van verzoeker is gericht tegen het feit dat er beroep dat zou zijn ingediend tegen de weigeringsbeslissing van de verlenging van de arbeidskaart.

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Aangezien de gemachtigde heeft moeten vaststellen dat de bevoegde gewestelijke overheid op 05.06.2012 de aanvraag tot het bekomen van een arbeidsvergunning voor verzoeker geweigerd heeft, werd geheel terecht een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoeker kan thans niet dienstig verwijzen naar het ingestelde beroep tegen de weigeringsbeslissing van het Vlaams Gewest. Niet alleen toont hij geenszins aan dat er daadwerkelijk beroep werd aangetekend, doch bovendien heeft hij kennelijk nagelaten om de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in kennis te stellen van het feit dat er beroep zou zijn aangetekend, voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing.

Aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kan dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met voormeld gegeven, gezien hij er geen kennis van had.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte. De gemachtigde, na te hebben vastgesteld dat de bevoegde gewestelijke overheid op 05.06.2012 de arbeidsvergunning had geweigerd, vermocht wel degelijk een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Het louter indienen van zulk beroep - in zoverre daar al sprake zou van zijn - doet geenszins afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers arbeidskaart geweigerd werd en hij dus niet meer voldoet aan de gestelde voorwaarden voor zijn verblijf.

Het beroep dat verzoeker hiertegen heeft ingediend, werkt niet opschortend.

Verwerende partij verwijst voor zoveel als nodig nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

" Waar verzoeker in de repliekmemoire vervolgens aanvoert dat dan maar gewacht moest worden met het nemen van de bestreden beslissing tot na het verstrijken van de beroepstermijn tegen de beslissing tot weigering van het afleveren van een arbeidsvergunning en arbeidskaart, merkt de Raad op dat er geen wetsbepaling is die voorschrijft dat het nemen van een beslissing inzake een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan bepaalde termijnen gebonden is. Verzoeker slaast er

evenmin in aan te tonen dat de nos lopende beroepstermijn tegen een beslissing inzake de weigering van een arbeidsvergunning en arbeidskaart schorsende werking zou hebben ten opzichte van de beslissing die genomen wordt inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of zou verhinderen dat zulke beslissing wordt genomen. Verzoekers bewering kan niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, pertinente, afdoende en deugdelijke motieven. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn oordeel is gekomen of zich gesteund heeft op een foutieve feitenvinding.

De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout of van machtsmisbruik. (...)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van de voorgaande onderdelen van het enig middel is gebleken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker heeft aangevoerd in zijn aanvraag maar heeft geoordeeld dat deze niet volstaan om gemachtigd te worden tot verblijf. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat werd uitgegaan van een niet correcte feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt".

(R.v.V. nr. 54.762 van 24.01.2011)

"De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn verzoekschrift een bewijs van aangetekende zending voegt van het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing tot weigering van de afgifte van een arbeidsvergunning en -kaart van 15 april 2011. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat verweerder kennis kreeg van het gegeven dat door de BVBA [F] een beroepsprocedure werd opgestart. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij verweerder op de hoogte zou gesteld hebben van het feit dat een beroep werd ingesteld tegen de beslissing die werd genomen door de gemachtigde van de Vlaamse minister bevoegd voor werkgelegenheid. Er kan verweerder derhalve bezwaarlijk worden verweten dat hij geen rekening heeft gehouden met gegevens die hem door verzoeker, niettegenstaande verzoeker daartoe de mogelijkheid had, niet kenbaar werden gemaakt. Het gegeven dat verzoeker zelf in gebreke bleef om inlichtingen die hij van belang achtte mee te delen aan verweerder laat toe te besluiten dat hij zelf onzorgvuldig optrad, maar leidt niet tot de vaststelling dat verweerder de zorgvuldigheidsverplichting miskende. Daarnaast moet worden geduimd dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren en van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Waar verzoeker aanvoert dat moest gewacht worden met het nemen van een beslissing inzake de ingediende verblijfsaanvraag tot er een definitieve uitspraak was over het al dan niet toekennen van de arbeidsvergunning en -kaart, merkt de Raad tevens op dat niet blijkt dat er een wetbepaling is die voorschrijft dat het nemen van een beslissing inzake de aanvraag van een vreemdeling om, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden aan bepaalde termijnen gebonden is. Verzoeker slaagt er evenmin in aan te tonen dat de hangende procedure tegen de weigering van de arbeidsvergunning en -kaart schorsende werking zou hebben ten opzichte van de beslissing die genomen diende te worden inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of zou verhinderen dat zulke beslissing wordt genomen. Er dient dan ook te worden gesteld dat niet kan worden geconcludeerd dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat verzoeker niet voldoet aan alle voorwaarden vervat in het criterium 2.8B van de beleidsinstructie van 19 juli 2009 of dat verweerder onzorgvuldig optrad. "

(R.v.V. nr. 68671 van 18 oktober 2011)

"Verzoeker betoogt evenwel dat de beslissing onzorgvuldig is genomen en kennelijk onredelijk is door geen rekening te houden met het beroep dat zijn werkgever heeft ingediend tegen de weigering tot afgifte van een arbeidskaart B door de Vlaamse overheid.

Bovendien was het voor verzoeker niet meer mogelijk om bij een andere werkgever een arbeidskaart aan te vragen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder op 28 februari 2011 heeft meegedeeld dat, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, instructies worden verstuurd naar het gemeentebestuur van de verblijfplaats tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is. Op 16 juni 2011 ontvangt verweerder een schrijven van de Vlaamse Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie waarin wordt medegedeeld dat de arbeidskaart B wordt geweigerd. Uit het schrijven van 28 maart 2011 blijkt ontegensprekelijk dat de machtiging tot verblijf slechts onder de opschortende voorwaarde van de toekenning van de arbeidskaart B wordt afgeleverd. Hieruit blijkt dat indien de betrokkene zijn arbeidskaart B verliest door een weigering, zoals in casu van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie, de machtiging tot verblijf ophoudt te bestaan. Waar verzoeker kritiek uit op de procedure doet hij geen afbreuk aan het motief in de bestreden beslissing dat hij niet aan alle vooropgestelde voorwaarden voldoet om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van 2.8B van de vernietigde Instructie van 19 juli 2009. Ook het gegeven dat de weigering van de arbeidskaart buiten de wil van verzoeker is gebeurd en hij niet meer de mogelijkheid heeft om bij een andere werkgever een arbeidskaart aan te vragen, doet geen afbreuk aan het motief. Verzoeker betwist niet dat hij geen arbeidskaart B kan voorleggen. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat het motief dat hij niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie, onjuist is of berust op een verkeerde voorstelling van de feiten of gebrekkig is.

Verzoeker wijst op het beroep dat bij de dienst Arbeidsmigratie is ingediend tegen de weigering van de arbeidskaart. Hij voegt een stuk bij zijn verzoekschrift, met name een ontvangstmelding van het beroep door de Vlaamse Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie van 25 juni 2011. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verweerder in kennis werd gesteld van de ontvangstmelding van het beroep door de Vlaamse Overheid, Verzoeker kan verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met dit beroep of niet te hebben gemotiveerd aangaande het beroep, nu verweerder er geen kennis van had. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder de nodige inspanningen (dient) te doen om zelf afdoende informatie te verzamelen alvorens een beslissing te nemen. " Verzoeker heeft een aanvraag ingediend om een verblijfsmachtiging te bekomen. Deze gunstmaatregel veronderstelt dat verzoeker op zorgvuldige wijze zijn aanvraag actualiseert en verweerder tijdig op de hoogte brengt van nieuwe elementen waarvan hij meent dat zij de beslissing kunnen beïnvloeden. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of in het kader van een wederkerig bestuursrecht de burger. Niets verhindert de vreemdeling om op zorgvuldige wijze zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te actualiseren en aan te vullen met nieuwe stukken bij gewijzigde omstandigheden. Verzoeker was in de mogelijkheid zijn situatie te verduidelijken met betrekking tot de weigering van de arbeidskaart en de ontvangstmelding van het beroep ingediend door zijn werkgever tegen de weigering van de arbeidsvergunning, tijdig over te maken, doch heeft blijkens de stukken van het administratief dossier, nagelaten dit te doen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker niet de "mogelijkheid" zou hebben gehad om uitstel van de beslissing te vragen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt krachtens artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Een schending van materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Verzoeker betoogt dat het vertrouwensbeginsel wordt geschonden nu het verblijfsrecht niet wordt toegekend terwijl de definitieve beslissing omtrent de arbeidskaart nog ontbreekt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder vaststelde dat de arbeidskaart B werd geweigerd op 16 juni 2011. Dit stemt overeen met de stukken van het dossier. Verzoeker is het niet eens met het feit dat hem niet minstens terug een termijn van drie maanden werd verleend om een nieuwe arbeidskaart aan te vragen. Verzoeker laat echter na aan te tonen op welke bepaling zijn "vertrouwen" steunt waar hij stelt dat hem minstens een nieuwe termijn dient te worden verleend. Verweerder stelt correct en op niet kennelijk onredelijke wijze vast dat de arbeidskaart B is geweigerd en dat hij slechts een inschrijving in het vreemdelingenregister kon bekomen onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart. Deze motieven worden niet betwist door verzoeker. Nergens wordt bepaald dat een beroep tegen de weigering van de arbeidsvergunning het nemen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf schorst of doet uitstellen. Het loutere feit dat verzoekers werkgever een beroep heeft ingediend, houdt geen schorsing van een beslissing met betrekking tot verzoekers verblijf in en kan bijgevolg geen "vertrouwen" in die zin schaden." (R.v.V. nr. 81.310 van 15 mei 2012)

In casu kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van zijn beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zoals die ook blijken uit het administratief dossier.

Verzoekers beschouwingen falen dan ook volkomen. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding besliste geheel terecht om aan verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers enig middel niet kan worden aangenomen.”

2.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 13, §3 van de Vreemdelingenwet en artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de verzoekende partij op grond van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden met beperkte duur gekregen heeft, dat de verlenging van de verblijfsmachtiging aan bepaalde voorwaarden onderworpen is waaronder in het bezit zijn van een geldige arbeidskaart B, dat de verzoekende partij niet meer in het bezit is van een arbeidskaart B en dat de verzoekende partij niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan haar tijdelijk verblijf. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 13, §3 van de Vreemdelingenwet, dat de grondslag van de bestreden beslissing vormt, luidt als volgt:

“§ 3

De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

Uit het administratief dossier blijkt dat op 28 juli 2011 de machtiging van verblijf van meer dan drie maanden van beperkte duur tot 5 juli 2012 + 30 dagen verlengd wordt. Er werd de verzoekende partij tevens uitdrukkelijk meegedeeld dat de verblijfstitel kan verlengd worden als de Dienst Vreemdelingen-zaken akkoord gaat en op voorwaarde dat volgende documenten worden overgemaakt: *“een geldig arbeidskaart B+ recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst, loonfiches, ...) + recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat (of OCMW) + geldig nationaal paspoort.”* Voorts werd uitdrukkelijk gesteld dat de verzoekende partij zich tussen de 45ste en 30ste dag voor de vervaldatum van de verblijfstitel diende aan te melden bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats om de verlenging aan te vragen.

Uit de dimona-resultaten opgenomen in het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij sinds 29 februari 2012 niet meer tewerkgesteld is bij de werkgever waarvoor zij een arbeidskaart B gekregen heeft. In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat het administratief dossier geen bewijzen van recente tewerkstelling bevat. Voorts betwist de verzoekende partij ook niet dat op 5 juni 2012 de verlenging van haar arbeidskaart B geweigerd werd door het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie. Dit blijkt tevens uit de stukken van het administratief dossier. In haar verzoekschrift erkent ze dit eveneens.

De verzoekende partij stelt echter dat ze beroep heeft aangetekend tegen de beslissing van 5 juni 2012. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij een deel van een brief van 3 juli 2012 toe. Uit voormeld schrijven blijkt dat de verzoekende partij beroep aangetekend heeft tegen de beslissing van 5 juni 2012. Voormeld schrijven dateert van na de bestreden beslissing van 19 juni 2012. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing, met name op 19 juni 2012, kon beschikken om deze beslissing te nemen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij geïnformeerd heeft over het gegeven dat ze tegen de beslissing van 5 juni 2012 beroep aangetekend heeft of wil aantekenen. Bijgevolg kan ze de verwerende partij niet verwijten hier geen rekening mee te hebben gehouden. Ter terechtzitting wordt de vraag gesteld of er inzake haar beroep tegen de beslissing van 5 juni 2012 reeds een uitspraak is geweest. De advocaat van de verzoekende partij deelt ter terechtzitting mee dat dat het beroep verworpen werd. Bijgevolg heeft de verzoekende partij geen belang bij haar middel waarin ze stelt dat ze tegen de beslissing van 5 juni 2012 beroep ingediend heeft en dat men bijgevolg niet kan stellen dat ze niet aan de voorwaarden voor tijdelijk verblijf voldoet.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS